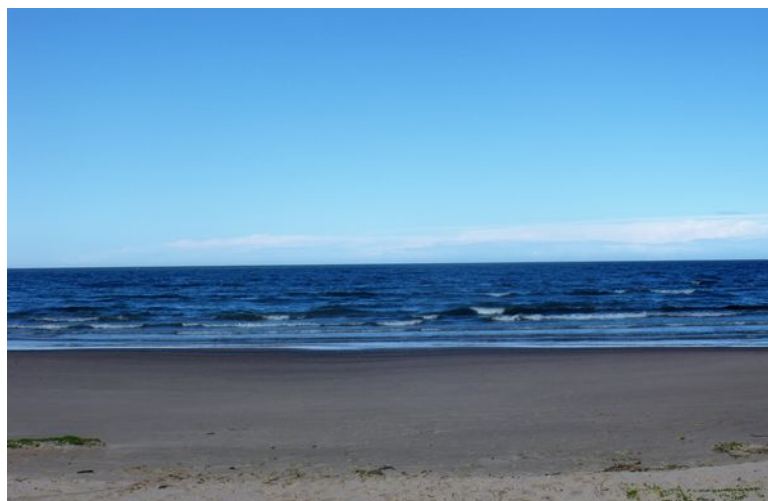

Kartanoita, kaupunkeja, hoitoja ja hiekkarantaa

EL Kaustisen yhdistyksen matka ITÄ-VIRUMAALLE JA TARTTOON 11. - 17. 06. 2017

Tunnelmia ja tuokiokuvia matkan varrelta:

Sunnuntaiaamuna ennen kukonlaulua lähdimme Kaustiselta kyyjärvisen Jari Uusisalon turvallisessa kyydissä bussilla kohti Helsinkiä ja sieltä Star/Tallink Siljalla meren yli Tallinnaan. Viron puolella satamassa meitä oli vastassa oppaamme Oiva Pohjaranta, aikamoinen tehopakkaus ja tietopankki. Matkalla Narva-Jõesuuhun kahvittelimme Palmsen kartanossa. Majoituttuamme kylpylähotelli Meresuuhun nautimme päivällisen kylpylän Meloodia –ravintolassa. Illan aikana toiset kävivät jo lääkärin tarkastuksessa, toiset tutustuivat paikkoihin, mm. sauna- ja allasosaston nautintoihin.

Helsinki jäi taakse.

Palmsen kartanossa kahvi maistui...

Maanantain aamiainen hotellin ravintolassa, kuten muinakin aamuina, veti kirkkaasti voiton kotipöydän paahtoleivästä ja kahvimukista, puhumattakaan lounaista ja päivällispöydästä. Aamupäivän ohjelmaan kuului lääkärin konsultaatio loppuporukalle ja hoitojakin jo saatiin - happihengityksestä aina hierontaan ja yrttikylpyihin.

Itäpäivällä lähdimme tutustumaan historialliseen Narvaan nähtävyyksineen. Jo kaupungin venäjäläheisyys herätti tiettyjä tunteita. Oiva kertoi, että yhteiselo rajanaapurin kanssa sujuu hyvin rauhallisena kanssakäymisenä. Ostosmatkailua tapahtuu ahkeraan, pääsääntöisesti Viron puolelta Venäjälle, eli edullisemmat tuotteet haetaan Venäjän puolelta. Haaparanta-Tornio –ilmiö Narvan seudullakin!

Pienoismallit Narvan pommitetuista barokkirakennuksista.

Narvan kaupunki on aikanaan kansainvälisten liikemiesten rakentama. Vuoden 1659 suuren tulipalon jälkeen, Ruotsin vallan ajalla, kaupunkiin rakennettiin 4 000 barokkirakennusta. Valitettavasti vuonna 1944 kaupunki pommitettiin kivikasoiksi. Pystyyn jääneellä raatihuoneella pääsimme näkemään noin 500:n barokkirakennuksen pienoismallien kokoelman ja tutustuimme muutenkin kaupungin historiaan aina 1660-luvulta. Ostoksia teimme kaupungin isoissa, nykyaikaisissa tavarataloissa. Palattuamme hotelliin nautimme kylpyläpalveluista, päivällisestä ja rattoisasta yhdessäolosta.

Silta rajalla, Narvasta Venäjän puolelle.

Tiistai oli hemmottelupäivä. Aamiainen, lounas ja päivällinen nautittiin hotellin ravintolassa. Muuten päivä oli hoitoja, vapaata oleilua, hiekkarantaa, uintia, saunomista, seurustelua – oman valinnan mukaan. Illalla ryhmällemme avattiin kylpylän yökerho, jossa meillä oli oma ja yksityinen, yhteinen illanviettomme lauluineen, soittoineen ja hauskoine juttuineen.

Keskiviikkona, aamupäivän hoitojen ja lounaan jälkeen, teimme ”Keisarien tie” -maaseutretken. Nähtävyyksiä mm. Sillamäen salattu kaupunki sekä Sinimäet, missä on käyty mitä ilmeisimmin Suomenkin itsenäisyyden kannalta tärkeitä, toisen maailmansodan verisimmät taistelut. ”Nämä vihreät kentät eivät silloin olleet vihreitä, ne olivat punaiset”, kertoi Oiva.

Sillamäen jo ennestään viheriäistä bulevardia muokattiin entistä ehompaan kuntoon.

”Sillamäen kaupunki, neuvostoaikana suljettu, salainen kaupunki, on 1950-luvulla korkeimman rakennusstandardin, ”Stalinin luokan”, mukaan parhaista rakennusaineista rakennettu ja arkkitehtoonisesti ainutlaatuinen kokonaisuus Virossa. Se on suunniteltu suorakaiteen muotoon, ja sen kaikki poikkikadut kulkevat bulevardeina mereen. Kaupunki oli ainoastaan yhtä laitosta varten. Kelpo kaupunki oli rakennettu laitoksessa työskentelevien, mm. ydinfysiikoiden parhaaksi, jotta he voivat motivoituneesti tehdä vaativaa työtään”

”Sillamäen ydinfysiikan muistomerkki”

Virossa on viisitoista saksalaista hautausmaata. Kävimme eräällä niistä. Näkemissämme hautamonumenteissa oli kahdentuhannen vuonna 1944 kuolleen saksalaisen sotilaan nimet, syntymä- ja kuolinajat. Iältään nuoret kaatuneet olivat suurimmaksi osaksi vain pari-kolmekymppisiä.

Ortodoksihautausmaalla usein hautakivessä on vainajan kuva. Haudalla on penkki, jossa omaiset käyvät ruokailemassa juomassa ja ”vaihtamassa kuulumisia” läheisen vainajan kanssa.

”Viinikauppias Jeltsejev Pietarista osti 1800 ja 1900 -lukujen vaihteessa neljä maatilaa Viron rannikolta, pani ne puistomaiseen kuntoon ja rakennutti 56-huoneisen, nelikerroksisen huvilan Pyhäjoen korkeimmalle töyräälle, josta oli upea näkymä Suomenlahdelle. Myöhemmin, vuonna 1936 siitä tuli Viron presidentti-instituution ja presidentti Pätsin kesäresidenssi. Ikävää kuitenkin, että Saksan ja Venäjän armeijat tuhosivat räjäyttämällä ja polttamalla päärakennuksen toisessa maailmansodassa. ”Kultarannan” eli ”Orun linnan” pihapiiri on myöhemmin kunnostettu ja sitä hoidetaan tänä päivänä huolella. Alueella esimerkiksi järjestetään kesäisin laadukkaita konsertteja. Tilukset ovat nyt Toilan kansallispuistona.

Autonkuljettajamme ja oppaamme pystyttivät terästetyt yllätyskahvit luonnon keskelle, ”Orun linnan” puiston portille. Viron Kultarannan lisäksi näimme Toilan kylpylän ja sataman. Päivälliselle palasimme Meresuu-kylpylään.

Torstai oli jälleen hemmottelupäivä: hoitoja, kylpyläpalveluja, vapaata oleilua, hiekkarantaa, seurustelua oman valinnan mukaan. Aamiainen, lounas ja päivällinen ravintola Meloodiassa. Iltapäivän yhteislauluuokioon aurinkokin tuli paikalle. Oli yhteislaulua soiton kera terassilla auringon paisteessa, hyvää ruokaa, merenrantabaarissa istuskelua tai käyskentelyä hevoskastanjan alla.

Perjantaina aamiaisen jälkeen suuntasimme kohti Tarton kaupunkia. Matkan varrella tutustuimme Pyhtitsan Nunnaluostariin Kuremäellä. Söimme lounaan Mäetagusen kartanossa. Tartossa majoituimme keskustahotelli Tartuun. Päivällisen nautimme historiallisesti mielenkiintoisessa, kaupungin korkeimmassa, Ruutikellari -ravintolassa. Myöhemmin oli vielä mahdollisuus oman valinnan mukaan nauttia Tarton illasta.

Nunnaluostarin sadankuudenkymmenen oikeauskoisen käsiparin työ näkyy monella tapaa luostarin pihapiirissä. Luostari on perustamisestaan, vuodesta 1891, lähtien ollut auki joka päivä, niin sodan kuin rauhan aikoina. Siellä on ollut mm. orpokoti ja sairaala. Nykyisin itäisen Viron suosituimman matkailukohteen ahkerat nunnat hoitavat paikkaa erinomaisesti.

Matkalla ennen Tarttoon saapumista lounas syötiin viihtyisän Mäetagusen kartanon suojissa ja ihailtiin kartanomiljöötä muuten vain. Jälkiruoka nautittiin eväskahveina, jotka autonkuljettajamme sekä oppaamme jälleen järjestivät yllätyksenä, nyt vuorostaan Peipsjärven rantamaisemissa.

”Aivan Tarton Toomemäen alarinteessä on kiinnostava Püssirohukelder (Ruutikellari). Nykyisin se toimii ravintolana, mutta ruutikellarina se oli käytössä vuoteen 1809 asti. Ruutikellari rakennettiin piispanlinnaa esilainnoituksesta erottaneeseen vallihautaan vuonna 1767. Tiiliskivet saatiin keskiaikaisen Mariankirkon raunioista sekä piispanlinnan muureista. Tarton ruutikellari on ainutlaatuinen korkean kattonsa vuoksi.

Ruutikellari kuului aikoinaan Tarton yliopiston matematiikan-fysiikan tiedekunnalle, joka vuonna 1896 aloitti täällä maanjäristysten ja magneettisten ilmiöiden tutkimisen.”

Iltaa vietettiin Tartu-hotellin tuntumassa.

Lauantaina ennen kuin Tartto jäi taakse, tehtiin opastettu kaupunkikierros.

Tarton keskusauekealla on patsas, joka esittää suutelevia nuoria. Sitä ihailimme ja tunsimme hiukkasen nostalgiaa. Oikealla valkohousuinen oppaamme Oiva. Tarton kuuluisan yliopiston portilla myös pyörähdimme.

Paluumatkalla Tallinnaan pysähdyimme Jänedan kartanoon ja siellä Mustan Orin Tallissa söimme lounaan. Tallinnassa teimme ostoksia Viking Linen laivan lähtöön saakka. Sitten laivan kokka kohti kotimaata ja Helsinkiä. Kotona olimme ennen sunnuntaiaamua! Oli niin hyvä kotiin tulla taas.

”Jos ei koskaan lähde, puuttuu paluutkin.”

On kiitosten aika!

Suuret kiitokset Oiva Pohjarannalle erinomaisesta yhteistyöstä matkan järjestelyissä, kiitos aivan vertaansa vailla olevasta opastuksesta ja huolenpidosta! Kiitos Jari Uusisalolle turvallisesta matkasta ja sympaattisesta seurasta!

Lämpimät kiitokset kaikille mukana olleille! Olette aivan uskomaton joukko! Mikä porukkahenki ja mikä yhteenkuuluvaisuuden tunne koko matkan ajan! Kiitokset teille myös muistamisista. Olen kuitenkin aina sanonut, etten tarvitse mitään. Suurin lahja on se luottamus, jota osoitatte minua kohtaan lähtiessänne suurella joukolla kanssani seikkailuun.

Kiitollisia saamme myös olla jokainen siitä, että ehjin nahoin ja elävinä palasimme kotiin.

Rakkaudella Terttu